

Halløj igen fra Artemis!

Nordatlanten er et lumsk hav, da der ruller lavtryk på lavtryk ud fra Labradorstrædet mellem Canada og Grønland. Lavtryk er ikke til at spøge med, da de medbringer dårligt vejr i form af kraftige vindstyrker og høje bølger. Vi skal derfor være meget overvågne, når vi tjekker vejrudsigten, for vi vil helst undgå, at krydse lavtrykkets veje for tæt dets centrum.

Vi kan dog umuligt sejle fra et lavtryk med vores sølle hastighed, så det handler om at placere sig gunstigt. Desværre har vejrsystemerne det med at bevæge sig lidt anderledes end forudsagt, og derfor lå vi pludselig ikke længere lunt i svinget til det kommende lavtryk. Vi kunne ikke undgå at blive ramt af den første front, men forhåbentlig kunne vi nå at sejle så langt sydover, at den næste front ikke ville være så slem!

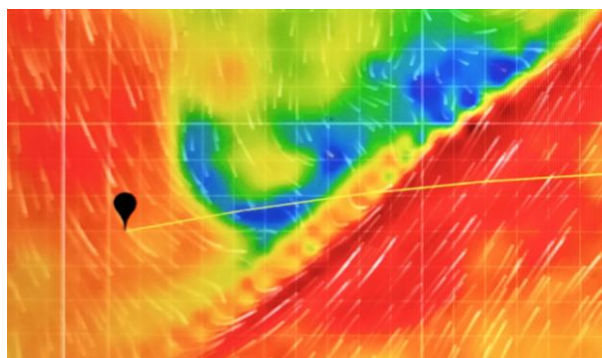
Under vores sydlige flugt passerede vi halvvejsmærket til Azorerne, hvilket blev fejret med pandekager, trods høj søgang. Den sidste pandekage blev der kræset ekstra for med vaske ægte nutella, da den skulle ofres til Kong Neptun, før det ventede stormvejr, med håb om, at han ville mildne søen på vores videre vej. Derefter gik vi i gang med at surre alt på dækket ekstra godt fast og stuve alt andet godt væk nede om læ. Tilbage var der kun at vente i spænding på, hvornår fronten ville vise sit grimme ansigt!

Vi forventede 25-35knobs vind og dertilhørende 3-5m bølger. Det ville blive en hård omgang, men det kan Artemis sagtens klare ...det er straks værre med os landkrabber!

I løbet af natten tog vind og bølger til, men først i det tidlige morgengry ramte fronten os rigtig.

Netop, som vi ville op at rebe, begyndte det at stå ned i stænger, og straks efter drejede vinden 80 grader. Pludselig gik vi fra at have bølgerne lige ind bagfra, til at have bølgerne skråt ind bagfra, hvilket gør en stor forskel! En 4m høj bølge med god fart stopper ikke for noget, specielt ikke for os. Gang på gang blev vi derfor skubbet af sted, puffet til siden og, hvis bølgen var specielt træls, brækkede den bare ind over os.

Et par af bølgerne var så skæve, at de lagde os halvt ned og fik vores kurs til at skeje helt ud.

En enkelt var så stor, at vi væltede helt sidelæns, blev smidt 90grader ud af kurs og snublede over køl og ror. I nogle meget lange sekunder væltede alt rundt! Dunkene på dækket røg ud over skrogsiden, kistebænken fløj åben og alt på hylderne nede i kahytten væltede ud. Det siger noget, når et af vores store papir-søkort fløj fra én hylde til den modsatte hylde 4m overfor uden at ramme noget undervejs. Alt var ét stort rod!

Selv stod vi begge måbende og håbede, at Artemis snart ville rette sig op igen. Det gjorde hun heldigvis, men desværre døde vores værdsatte selvstyrer under seancen... Bølgen havde presset så voldsomt på roret, imens selvstyreren pressede kontra for at rette op, at tandhjulene simpelthen var hakket over og blevet tandløse. Det gjorde, at selvstyreren umuligt kunne styre i hårdt vejr, hvilket desværre var det, som vi netop var havnet i... Vi prøvede forsøgsvis at indstille selvstyreren, så den skulle styre mindst muligt, men den takkede alligevel over og ville ikke holde længe. Vi vidste, at det næste lavtryk ville ramme inden for et døgn, og denne gang ville det ikke være ovre i løbet af få timer, men derimod tage et helt døgn plus efterdønninger. Vi håbede på det bedste, men frygtede også, at vi skulle håndstyre i nogle vilde bølger. Muligvis de største vi endnu havde været udsatte for på denne tur.

Før den næste front ramte os, kom bølgerne og varskoede os, om vejret vi havde i vente. Vi vidste da, at selvstyreren ikke ville holde, så vi fandt de store flydedragter frem og gjorde os klar. Ved solnedgang tog jeg den første rorvagt. Bølgerne var konfuse og høje, og som timerne skred frem, blev de kun værre, i takt med at vindstyrken forøgedes. Det krævede stor koncentration at styre, specielt i mørket uden den mindste hjælp fra månens lys. Da Tovholderen begyndte sin rorvagt, var fronten over os. Vinden hylede i riggen og vi havde kun en lille snip forsejl oppe, for at opretholde en smule styrefart, så vi kunne korrigere for bølgerne.

For første gang nogensinde kørte vi vagter i døgndrift, og for første gang, på denne tur, styrede vi i længere tid af nød i stedet for af lyst. Normalt siger vi, at selvstyreren svarer til at have 3 ekstra besætningsmedlemmer ombord, og det er bestemt ikke en overdrivelse. Nu, hvor vi kun er 2 ombord, stod dagen på "STEER, SLEEP, EAT AND REPEAT", og der var hverken tid eller overskud til vores sædvanlige tant og fjas.

”Heldigvis” var vi kun 800sm fra Azorerne (svarende til ca. 5 dage) og med al den vind, som lavtrykkene havde med sig, kunne vi stadig opretholde en god hastighed trods bølgerne. Om natten sejlede vi dog oftest med reduceret sejlareal, da det ville en være en forbrydelse at vække den anden person, som netop var forsvundet ind i drømmeland, for at skulle rebe sejl. Bølgerne havde stadig en god højde og var meget uenige om, hvilken retning de skulle komme fra. Det krævede stor koncentration at styre i, og det havde vi ærligt talt ikke så meget tilbage af... Vi havde dog en enkelt dag med godt vejr, som højnede humøret betydeligt. Her fik vi praktiseret “fod-styring”, hvilket er en meget nonchalant og behagelig måde at styre på! Da man styrer med fødderne, har man hænderne frie og kan sidde mere tilbagelænet og slappe af. Så var det ikke helt så skidt, at tage en længere rorvagt end normalt. Det gode vejr blev dog hurtigt erstattet af endnu et lavtryk, som medbragte regn og trist vejr, så langt øjet rakte. Der var hverken sol til at tørre det våde tøj, eller stjerner til at styre efter om natten. Et trist og hårdt vejr, der desværre ikke fik vagterne til at gå hurtigere. Tværtimod. Man må sige, at den vante afslappede Atlanterhavsrytme tog en alvorlig drejning, da selvstyreren gik i stykker.

Men, nu skal det ikke lyde som en komplet klagesang, for det var det bestemt ikke. Der var nogle få lyspunkter ved hele situationen: Vi var aldrig nedeunder på samme tid, så hvis vi skulle have erhvervet os en tvivlsom odour, var det ikke noget vi generede hinanden med. De obligatoriske bade var nemlig for længst blevet afskrevet.

Når en af os fik et lille energiboost og diskede op med varm mad, var det rigtig hyggeligt at sidde sammen og spise. Der var ikke meget andet at snakke om end vejret, og at vi glædede os til at komme frem, men ikke desto mindre var det rart med noget selskab, da vi størstedelen af tiden var alene bag roret. Jo tættere vi kom på Azorerne, jo flere delfinflokke besøgte os. Det er altid rigtig hyggeligt, og denne gang gav det også en smule afveksling i de ensformige rorvagter.

Sidst, men bestemt ikke mindst, har vi vist, at VI KAN sejle 800 sømil, igennem flere lavtryk, per håndkraft! Det er ret sejt, hvis vi selv skal sige det.

Efter 14 dage til søs, nogle dage bedre end andre, kunne vi endelig råbe "LAND I SIGTE!". Eller, det kunne vi faktisk ikke, da en tæt havgus havde lagt sig over os. Ifølge søkortet, skulle øen Flores, land, dog ligge lige foran os, så vi sejlede støt videre. Langsomt åbenbarede Flores' stejle kystlinje sig, og da vi endelig kunne skelne land tydeligt, var vi ved at runde havnemolen.

Efter 1930sm til søs (3574km) kunne vi atter sætte fødderne på fast grund! Ikke mere håndstyring og ikke flere bølger! Champagnen blev poppet, der blev uddelt highfives, jeg lagde mig på jorden og i det hele taget nød vi bare, at stå solidt plantet! Det er længe siden, at en betonkaj har været så værdsat og at duften af land har været så sød.

Set i bakspejlet var det den hårdeste, men måske også den mest berigende, tur, som vi endnu har sejlet sammen. Trods trætheden, de ømme kroppe, det våde tøj og de kolde lange nætter, var det i og for sig også en fantastisk måde at opleve Atlanten på, selvom det var påtvunget. At stå bag rattet time efter time og opleve solned- og -opgange, at sejle igennem den smukkeste morild, opleve den uendelige stjernehimlens vandring gennem natten, delfinernes ubekymrede leg, bølgenes mønstre, skyernes formationer og ikke mindst Artemis' og hendes besætnings gåpåmod, er noget af det smukkeste og mest rå vi længe har oplevet. Forhåbentlig er det de fantastiske stunder vi vil huske, når minderne om udmattelsen og presset engang udviskes.

Vi har nu besluttet, at dette Atlanterhavskryds var det 3. værste nogensinde. Derudover er det vist også helt fair at sige, at vi har været ret uheldige med dette års Atlanterhavskryds: På vej til Caribien knækkede rorstammen, så vi skulle opfinde et nyt styresystem, og på vej hjem fra Caribien bryder selvstyreren sammen, så vi skal håndstyre.

Jeg tror, at vi sejler under en uheldig stjerne, så nu må vi hjemad og samle lidt held sammen igen!

Mojn så længe!